

[P. E. Eriksen.]

dagligt problem på vore sygehuse, hvordan man aflaster behandlingssengene — ikke de intensive afdelinger, men mere de medicinske afdelinger — for patienter, for hvem plejehjem er det næste trin, når behandlingen er tilendebragt. Her er igen et nøje sammenspil mellem to ministerier, socialministeriet og indenrigsministeriet. Hvis vi gør op, hvad en plejehjemsplads koster — og den koster, skal vi sige 50 kr. for at sætte det højt, og på sygehuset koster en sygedag 125 kr. — er der 75 kr. i forskel.

Hvis vi nu mangler 6.000 pladser på vore plejehjem, og vi regner med — jeg har de 40 pct. fra ministerens udtalelse i forbindelse med et spørgsmål, som det ærede medlem hr. Henry Christensen stillede i sidste folketingssamling — at 40 pct. af disse manglende pladser vedrører patienter, der ligger på sygehusene, så vil det være omkring 2.500. Hvis vi begynder at regne med disse tal og gør det hele op, så betyder dette i driftsudgifter mellem 65 og 70 mill. kr. Jeg nævner det her, for når vi drøfter plejehjemsproblemet, må vi også se det i forhold til og i forbindelse med sygehusvæsenet. Så kommer problemet med de næste 60 pct., hvor meget det belaster boligmassen.

Jeg talte før om forebyggelse blandt de yngste aldersklasser. Jeg vil også nu, hvor de ældre omtales, sige, at jeg tror, der gennem udbygning af afdelingerne for alderdomssygdomme på vore sygehuse, de såkaldte geriatriske afdelinger, kunne skaffes en væsentlig aflastning eller på anden måde hjælp for vore plejehjem med hensyn til den fortsatte pleje, en forebyggende behandling, således at sygdommene ikke bliver kroniske. Gør vi noget ved disse problemer? Gør vi noget for at hjælpe disse mennesker til at blive længst muligt i deres eget hjem? Er det plejehjem, vi må satse på i første omgang? Her tror jeg, at der må et nøje samspil til mellem de enkelte amtsområder og de større bysamfund, hvor man har mere system i tilrettelæggningen, så hvert område kan komme i gang, og man kan følge arbejdet op. Der må også et nøje samspil til mellem typen af plejehjem, som skal tage sig af de sværeste tilfælde i forbindelse med sygehusene,

og B-typen, der er mere fordelt ud over hele området.

Når nu de sociale forhold vedrørende plejehjemmene specielt er taget op under debatten, kunne det måske have sin interesse at vide, hvor mange ansøgninger om nye hjem og om udvidelse af bestående og med hvor mange pladser der i øjeblikket ligger i socialministeriet.

Det er et vigtigt område, vi her bevæger os på. Aldersklasserne forskyder sig, og gennem hjælp til aktivitet for de ældre må vi sikre dem en så god livsaften som muligt. Og her kommer hele sammenhængen i den økonomiske politik, her kommer prioriteringen for de opgaver, der skal løses, ind i billedet.

Jeg vil også gerne understrege det, som det ærede medlem fru Grethe Philip nævnte om uddannelsesproblemer, og den vægt vi må tillægge uddannelsen for at klare alle disse ting, ligesom jeg vil understrege spørgsmålet om de enlige mødre, som det ærede medlem fru Grethe Philip drog ind i diskussionen. Her kan jo også nævnes det spørgsmål, der opstår, når disse enlige mødre og deres børn er syge derhjemme. Hvordan klarer man så afløsningen på arbejdspladsen og de øvrige forhold i den forbindelse?

Det er problemer, jeg gerne har villet trække frem, problemer, som vi må være i højeste grad opmærksom på både i hele diskussionen om den sociale vejledning, og hvordan man løser dem ude i kommunerne. Jeg kan godt se, at vi kommer ind på spørgsmålet om kommunestrukturen og de problemer, der ligger deri. Hvor kommunerne selv magter det, er der tale om enere; hvor sognekommunerne og mindre byer ikke klarer det, må amterne i højere grad være opmærksom på forholdene; der må være en nøje koordinering mellem sygehuse, udskrivningsafdelinger, daghospitalet og plejehjem, revalidering og arbejdsanvisning.

Jeg peger her på nogle problemer, og det fører måske hen på det, som den højtærede socialminister nævner til sidst, socialreformkommissionen og dens arbejde og de langsigtede løsninger, som vi forhåbentlig kan finde frem til. Arbejdet i denne kommission — det behøver jeg ikke at sige — venter venstre sig meget af. Vi må positivt drøfte